

навчання в коледжі. Тоді він настільки пошкодив коліно, що був змушений не лише пропустити другий курс, але й на якийсь час відмовитись від НХЛ.

За іронією долі, я й сам увесь другий курс просидів на лаві запасних, бо завалив кілька екзаменів з основних предметів.

Він мене тоді просто зненавидів. Але я на це заслуговував.

Тоді ж я почав відвідувати терапевта. Часто відвідувати. Розгріб своє лайно, і вже на старших курсах ми з Меддісоном стали найкращими друзями. Продовжували грати за різні команди, але проблеми з психічним здоров'ям дуже нас зблизили. Панічні атаки Меддісона були викликані тривожним розладом, а мої — тягучим гнівом, що наче поглинав усе тіло, відрізаючи мене від реального світу.

Доля так склалася, що ми нарешті опинилися в одній команді тут, у Чикаго, коли потрапили в професійний хокей як гравці команди «Раптори». Я вже сьомий рік у професійній лізі й більше не можу уявити себе деінде. Саме тому важливо впевнитись, що після завершення сезону мій контракт буде продовжено.

— Скотте, у нас новий літак? — запитав я одного з менеджерів команди, що йшов попереду.

— Ага, — кинув той через плече. — Як і у всіх інших професійних команд Чикаго. Нові інвестори, нові літаки. Якась там важлива угода з містом.

— Новий літак, нові сидіння... нові бортпровідниці, — додав я.

— У нас постійно нові бортпровідниці, — відгукнувся Меддісон. — І вони постійно намагаються з тобою переспати.

ВИЩЕ НЕБА

Я самовдоволено низав плечима. Він має рацію, і мені за це не соромно. Але секс із працівницями все ж таки не для мене. Забагато клопотів.

— Ще дещо, — гучно промовив менеджер. — Склад нашого екіпажу не змінюватиметься протягом усього сезону. Одна команда з пілотів та бортпровідників, і більше ніяких випадкових працівників, що бігають туди-сюди, просячи твій автограф.

— Чи доступ у штани, — крикнув Меддісон, кинувши на мене погляд.

— Та я й не проти.

У кишені пікнув телефон, сповіщаючи про два нові повідомлення в інстаграмі.

Керрі: *Бачила твій розклад. Схоже, що ти зупинишся в місті. У мене немає планів на вечір і, сподіваюсь, у тебе теж.*

Ешлі: *Ти будеш у моєму місті. Я хочу зустрітися! Обіцяю, що воно буде того варте.*

Я відкрив додаток із нотатками й вибрав ту, що з надписом «ДЕНВЕР», намагаючись згадати, хто ці двоє.

Виявляється, що Керрі — чудова партнерка з неймовірним тілом, а Ешлі робить фантастичний мінет.

Обрати, де залишитися на ніч, буде не так просто. До того ж можна прогулятися і знайти собі нові варіанти, щоб додати до свого списку.

— Хочеш увечері прогулятися? — запитав я в найкращого друга, піднімаючись сходами до нового літака.

— У мене вечерея з приятелем із коледжу. Ми грали в одній команді, і зараз він живе в Денвері.

— От дідько, ну добре. Як щодо того, щоб хильнути по чарці після вашої зустрічі?

— Я сьогодні рано лягатиму.

— Ти завжди рано лягаєш, — нагадав я. — Тільки й робиш, що сидиш у номері й телефонуєш дружині. Якби Логан не змушувала, то взагалі б зі мною не гуляв.

— Ну, моїй дитині всього тиждень, тож сьогодні я точно нікуди не піду. Мені потрібно нормально виспатись.

— Як там Ем-Джей? — запитав Скотт, стоячи на вершині телетрапу.

— Гарненький, малий засранець. — Меддісон дістав телефон, аби похизуватись фото, які показував мені ще тиждень тому. — Удесятеро спокійніший, ніж Елла у свої перші тижні життя.

Я обминув їх і зайшов до літака, затамувавши подих від побаченої краси. Повністю новий, із килимом та сидіннями, виготовленими на замовлення, і з логотипом команди, наліпленим усюди, де тільки можна.

Пройшовши передню частину літака, зарезервовану для тренерів та інших працівників, я дістався місць біля запасного виходу, які ми з Меддісоном займали ще до того, як стали капітаном та альтернативним капітаном. Ми контролювали кожну деталь у команді, включно з розміщенням усіх у літаку.

Ветерани займали місця в передній частині літака. Що довше людина була членом команди, то далі від хвоста літака вона сиділа, тож новачки опинялися в останньому ряду.

— Бляха, та нізащо, — швидко сказав я, побачивши, що Ріо, який у команді лише два роки, сів на моє місце. — Вали звідси.

— Я тут подумав, — почав той, дурнувато усміхаючись на всі тридцять два. — Оскільки в нас новий літак, може,

і сидітимемо по-новому? Що як ви з Меддісоном сядете у хвості, разом із новачками?

— Ага, зараз. Вали вже. Хоч офіційно ти вже не є новачком, але для мене нічого не змінилося.

Його кучеряве волосся затуляло темно-зелені очі, у яких можна було розгледіти радісний від зухвальства блискіт. Малий гівнюк.

Ріо родом із Бостона, що в Массачусетсі. Італійський шмаркач, що любив випробовувати мої нерви, але його дзявкання викликає в мене лише бажання розреготатися. Мушу визнати: він збіса кумедний.

— Ріо, звали з наших місць, — утрутився Меддісон, що вже стояв позаду мене.

— Так, пане. — Хлопець швидко встав, захопивши бумбокс, який стояв на сусідньому сидінні, і поспішив до задніх рядів, де йому й місце.

— Чому він слухається тільки тебе? Я ж точно маю більш загрозливий вигляд.

— Може, це через те, що ти постійно ходиш із ним тусуватися і ставишся до нього, як до напарника, тоді як я для нього капітан і тримаю дистанцію?

А може, через те, що найкращий друг не хоче тусуватися зі мною, тож, щоб вийти в місто, мені доводиться брати за напарника цього двадцятидворічного дурника?

Закинувши речі на верхню полицю, я зайняв місце біля вікна.

— Та хрін тобі. — Меддісон витріщився на мене, не зрушивши з місця. — Ти сидів біля вікна минулого року, тож зараз моя черга.

— Мене захитує, — сказав я, змірявши поглядом Меддісона та сусідні сидіння.

— Позаливай мені тут. Годі патякати, вставай уже, — відповів той, розсміявшись.

Неохоче, проте я все ж таки звільнив йому місце. У цьому літаку в кожному ряду було лише по два сидіння з обох боків коридору. І навпроти нас сиділи ще два ветерани команди.

Я дістав телефон, щоб перечитати повідомлення від денверських дівчат та вирішити, як провести ніч.

— Що б ти обрав: прекрасний секс, неземний мінет чи щось зовсім нове?

Меддісон проігнорував моє запитання.

— Усе відразу? Думаю, що зможу викрутитися, — відповів я за нього.

Прийшло нове сповіщення, цього разу в чаті команди. Це був Річ, наш агент.

Річ: *Завтра, перед грою, у вас візьме інтерв'ю «Трибуна Чикаго». Викладіться на повну та заробіть нам гроші.*

— Річ написав, — звернувся я до капітана. — Сказав, що в нас завтра інтерв'ю перед грою, тож варто зіграти невелику виставу.

— Теж мені новина, — зітхнув той. — Зі, ти ж знаєш, що головна роль там твоя. Як надумаєш розказати людям, що ти не такий уже піжон, яким тебе вважають, — тільки дай знати, ми це швидко припинимо.

А ось і головна причина, чому Меддісон — мій найкращий друг. Він єдина людина, окрім батьків та сестри, яка знає, що я не поганець, яким мене виставляють медіа. Справа в тому, що така репутація має свої переваги, одна з яких — популярність серед жінок, яким подобаються так звані «погані хлопці». До того ж така помітна

різниця в нашій із Меддісоном поведінці приносить багато грошей.

— Та ні, мені все ще подобається ця роль, — чесно відповів я. — Та й контракт поновлюватимуть після закінчення сезону, тож треба ще почекати.

Ще п'ять років тому, коли він тільки приїхав до Чикаго, ми вигадали цю історію для фанатів та медіа. Наш дует змушує людей купувати всі квитки й приносить компанії купу грошей. Запеклі вороги, що стали не просто напарниками, а й найкращими друзями. Меддісон вже чотири роки як одружений із дівчиною, яку кохає ще з часів коледжу, і виховує з нею двох дітей, поки я проводжу ночі у власному пентхаусі в товаристві відразу двох красунь. Важко уявити ще більш протилежних особистостей. Золоте дитя хокею та головний розбишака міста, і поки один колекціонує вдалі голи, інший — прекрасних дам.

Людям подобається подібне лайно, тож ми й граємо на публіку, а насправді я далеко не таке гівно, й у мене є більш важливі цілі в житті, ніж підчепити чергову кралю біля льодової арени. Хоча таке життя мені до вподоби, як і секс із красунями, тож просити вибачення я не буду. Якщо це робить мене поганою людиною, то й нехай, адже цей статус приносить достобіса бабла.

Гортаючи стрічку, бічним зором я помітив незнайому фігуру, але вирішив не відводити погляд від телефону. Уже по обрисах тіла можна зрозуміти, що це жінка, а єдині жінки, які можуть тут бути, — це бортпровідниці.

— Ви не... — почала вона.

— Так, я Еван Зандерс, — перебив я, не відволікаючись від телефону. — І так, це Елай Меддісон. Вибачте, але ніяких автографів, — додав, зітхнувши.

І так кожного разу. У нового екіпажу постійно слина тече від знайомства з професійними спортсменами. Це трохи дратує, але популярність — частина нашої роботи.

— От і добре. Тільки я тут не тому, — спокійно сказала незнайомка. — Я хотіла запитати, чи готові ви до інструктажу з техніки безпеки?

Лише тоді я перевів погляд на блакитно-зелені проникливі очі та неслухняні горіхового кольору кучері, що пружинили навколо обличчя дівчини. Її світло-коричнева шкіра була всипана ластовинням, а у виразі обличчя не читалося жодного зацікавлення в моїй персоні.

Не те щоб мене це турбувало...

Пройшовшись поглядом по її тілу, я примітив, як підкреслювала вигини жіночого тіла уніформа.

— Ви хоча б розумієте, що сидите біля запасного виходу, Еване Зандерсе? — спитала, прикривши мигдалеподібні очі, бортпровідниця таким тоном, наче я якийсь бовдур.

Меддісон не втримав смішку від здивування, бо дотепер жодна жінка не говорила зі мною подібним тоном.

Я прижмурих очі, не збираючись відступати, усе ще шокований її нахабністю.

— Так, ми готові слухати. Можете розпочинати, — відповів він за нас обох.

Щойно дівчина почала базікати, я відключився від світу. Уже й не злічити, скільки разів я чув цей інструктаж, але, схоже, що якісь правила зобов'язують їх повторювати це знову й знову.

Поки бортпровідниця продовжувала говорити, я гортав стрічку інстаграму, заповнену фотографіями різноманітних моделей та акторок, із половиною з яких я колись мав стосунки. Хоча «стосунки», мабуть, не дуже вдале слово. Краще підійде «переспав», але на них приємно

дивитися, тож я стежу за їхніми акаунтами, якщо раптом захочеться повторити.

— Зі! — Меддісон штурхнув мене в бік.

— А? — відповів я, не відволікаючись.

— Вона тобі питання, блін, поставила, старий.

Піднявши очі, я побачив перед собою ту дівчину, яка тепер витріщалася на мене. Вираз її обличчя свідчив про максимальну роздратованість, коли вона перевела погляд із мене на екран мого телефону, де досі майоріли фото напівоголених жінок.

— Чи готові і чи здатні ви допомогти іншим у разі небезпеки? — повторила запитання бортпровідниця.

— Звісно. До речі, щоб зберегти ваш час, мені воду газовану.

Я знову сконцентрувався на телефоні.

— Холодильник розташований у задніх рядах, тож із цим ви впораєтеся і без мене.

Мій погляд знову метнувся до неї. Що не так із цією кравлею? Я знайшов її бейдж — пара крил обрамляла ім'я «Стіві».

— Що ж, *Стіві*, я був би дуже вдячний, якби ви принесли мені ту воду.

— Що ж, *Еване*, я була б дуже вдячна, якби ви були уважні під час демонстрації, а не вважали мене якоюсь настирною фанаткою, що просить автограф. — Дівчина поблажливо поплескала мене по плечу. — До речі, я не ваша прихильниця, і автограф мені точно не потрібен.

— Ти впевнена в цьому, солоденька? — Хитро всміхнувся я, посунувшись ближче. — Могла б за дорого його продати.

— Бридота... — Обличчя бортпровідниці скривилося від огиди. — Дякую за увагу, — сказала вона Меддісону, перед тим як попрямувати у хвіст літака.

Я не втримався та повернувся, щоб провести її поглядом, і був шокований тим, як гойдалися стегна дівчини, чого я не бачив у жодної іншої бортпровідниці, при тому, що її коротка спідниця щільно прилягала до талії.

— Отже, наша Стіві — абсолютна сука.

— Ні, то просто ти засранець, за що й отримав, — засміявся Меддісон. — Стривай: Стіві?

— Її ім'я. Побачив на бейджі.

— Ти ніколи раніше не звертав уваги на імена бортпровідниць. — Його голос був сповнений презирства. — Проте їй точно абсолютно насрати на тебе, друже.

— Принаймні під час нашого наступного польоту її тут вже не буде.

— Чому це? У нас один екіпаж на весь сезон, пам'ятаєш? Скотт же казав, — нагадав він.

— Бля, справді. Ми ще ніколи не подорожували з одними й тими ж дівчатами весь сезон.

— Вона мені подобається вже за те, що недолюблює тебе. На нас чекає веселе видовище.

Я подивився на задні ряди, зустрівши роздратований погляд Стіві, але жоден із нас не був готовий розірвати зоровий контакт. У неї, мабуть, найнеймовірніші очі, що я тільки бачив, і її тіло ідеально повненьке, тож є чимало місць, за які можна вхопитися. Шкода, що жахливий характер псує враження від привабливої зовнішності.

Можливо, дівчині варто нагадати, що вона працює на мене. Так, щоб точно запам'ятала. У мене хороша пам'ять, тож я подбаю, щоб вона ніколи не забувала, чий це літак.